

1

SĄMONĘ ATGAUNU CESSNOJE, PURTOMOJE ORO DUOBIŲ. GALVA tvinkčioja, ant marškinių – kraujas. Nenumanau, kiek laiko praėjo. Pasižiūriu į rankas, tikėdamasis išvysti antrankius, bet jų nėra. Tik per liemenį užsegtas įprastas saugos diržas. Kas mane prisegė? Net neprisimenu, kaip atsidūriau lėktuve.

Pro atviras kabinos duris matau piloto pakaušį. Mudu tik dviese. Kalnai apsnigti, vėjas blaško lėktuvą. Pilotas įtempęs pečius, visą dėmesį sutelkęs į valdymo pultą.

Paliečiu savo galvą. Kraujas sudžiūvęs, likusi lipni dėmė. Surgurgia pilvas. Pastarąjį kartą valgiau prancūzišką skrebutį. Bet kada? Ant gretimos sėdynės randu vandens ir sumuštinį, suvyniotą į vaškinį popierių. Atsuku buteliuką ir atsigeriu.

Išvyniojęs sumuštinį – su kumpiu ir šveicarišku sūriu – atsi-kandu. Po galais. Taip skauda žandikaulį, kad negaliu kramtyti. Tikriausiai kažkas spyrė į veidą, kai pargriuvau ant žemės.

- Ar skrendame namo? – klausiu piloto.
- Nelygu, ką vadini namais. Traukiame į Pusmėnulio įlanką.
- Jums nieko apie mane nepasakojo?

– Pasakė vardą, kelionės tikslą, ir viskas. Aš tik taksi vairuotojas, Džeikai.

– Bet jūs narys, tiesa?

– Taip, – sako jis neperprantamu tonu. – Ištikimybė sutuoktiniui. Lojalumas Paktui. Kol mirtis mus išskirs.

Grįžtelėjęs dėbteli į mane, tarsi perspėdamas daugiau neklausinėti.

Netikėtai smunkame į tokią oro duobę, kad iš rankų iškrenta sumuštinis. Staiga pasigirsta atkaklus pypsėjimas. Pilotas nusiškai ir puola karštingiškai junginėti mygtukus. Kažką surinka oro eismo kontrolei. Greitai leidžiamės, laikausi įsikibęs į porankius ir galvoju apie Alisą. Permaštau pastarąjį mudviejų pokalbį, gailėdamasis, kad tiek mažai tepasakiau.

Ūmai lėktuvą išsilygina, vėl kylame. Nuo grindų surenku sumuštinio likučius, suvynioju į vaškinį popierių ir padedu ant gretimos sėdynės.

– Atsiprašau dėl turbulencijos, – sako pilotas.

– Ne jūsų kaltė. Gražiai išsisukot.

Virš saulėto Sakramento jis pagaliau atsipalaiduoja ir mudu kalbamės apie *Golden State Warriors* ir neįtikėtiną jų pasirodymą šį sezoną.

– Kuri šiandien diena? – klausiu.

– Antradienis.

Palengvėja, kai pro langą pamatau pažįstamą pakrantę, džiaugiuosi pastebėjęs nedidelį Pusmėnulio įlankos oro uostą. Leidžiamės sklandžiai. Vos paliečiame nusileidimo taką, pilotas atsigręžia ir sako:

– Neįprask ten lankytis, gerai?

– Ir neplanuoju.

Pasiėmęs krepšį išlipu. Neišjungęs variklių pilotas uždaro duris, apsisuka ir vėl pakyla.

Oro uosto kavinėje užsisakau karštos kakavos ir parašau žinutę Alisai. Dabar antra valanda popiet, darbo diena, jai tikriausiai begalė susirinkimų. Bet tikrai noriu ją pamatyti. Sulaukiu atsakymo.

Kur tu?

Jau Pusmėnulio įlankoj.

Išvažiuosiu po 5 minučių.

Nuo Alisos darbovietės iki Pusmėnulio įlankos kiek daugiau nei trisdešimt kilometrų. Ji parašo, kad centre spūstys, todėl užsisakau maisto, beveik visą kairę valgiaraščio pusę. Kavinė tuščia. Šalimais stovi žvali padavėja idealiai išlyginta uniforma. Man sumokėjus, palinki:

– Geros dienos, drauge.

Išėjęs laukan atsisėdu ant suoliuko ir laukiu. Šalta, bangomis ritasi rūkas. Kai pagaliau privažiavęs sustoja senas Alisos jaguaras, aš jau visai sustiręs. Atsistojęs apsižiūriu, ar viską pasiėmiau, o ji prieina prie suoliuko. Vilki dalykinį kostiumėlį, bet iš aukštakulnių išokusi į sportbačius, kad būtų lengviau vairuoti. Juodi plaukai sudrėkę rūke. Lūpos tamsiai raudonos. Kažin ar pasidažiusi dėl manęs? Tikiuosi, taip.

Ji pasistiebia ir mane pabučiuoja. Tik tada suprantu, kaip beprotiškai jos trūko. Žingtelėjusi atgal nužvelgia mane nuo galvos iki kojų.

– Na, bent su rankomis ir kojomis. – Paliečia skruostą. – Kas nutiko?

– Gerai nė nežinau.

Apkabinu ją.

– Tai kodėl buvai iškviestas?

Noriu tiek daug papasakoti, bet bijau. Kuo daugiau žinos, tuo didesnis pavojus jai grės. Be to, reikia pripažinti, tiesa ją gerokai suerzins.

Viską atiduočiau, kad tik galėtume grįžti į pačią pradžią – dar prieš santuoką, prieš Fineganą, prieš tai, kai Paktas apvertė mūsų gyvenimą aukštyn kojomis.

2

PRISIPAŽINSIU – SANTUOKA BUVO MANO MINTIS. GAL NE VIETA, maistas ar muzika – šiuos dalykus puikiai išmanė Alisa. Tačiau pati mintis buvo mano. Pažinojau ją jau pusketvirtų metų. Norėjau Alisos, ir santuoka buvo geriausias būdas užsitikrinti, kad jos neprarasiu.

Anksčiau ji nepasizymėjo pastovumu. Jaunystėje buvo laukinė, impulsyvi, pernelyg greitai pasiduodavo trumpalaikių blizgučių žavesiui. Nerimavau, kad, jei per ilgai lauksiu, ji pabėgs. Jei atvirai, santuoka buvo priemonė pastovumui išsaugoti.

Pasipiršau vieną malonų sausio antradienį. Mirė jos tėvas, ir mudu grįžome į Alabamą. Jis buvo paskutinis gyvas Alisos gimnaitis, netikėta jo mirtis ją itin sukrėtė. Po laidotuvių daugybę dienų praleidome tvarkydami jos vaikystės namus Birmingamo priemiestyje. Rytai peržiūrėdavome dėžes palėpėje, darbo kambaryje ir garaže. Namai buvo pilni daiktų iš jos šeimos gyvenimo: tėčio karinės profesijos niekučiai, velionio brolio beisbolo apdovanojimai, velionės mamos receptų knygos, išblukusios senelių nuotraukos. Tai buvo tarsi nedidelės, seniai pamirštos dingusios civilizacijos genties archeologinis lobis.

– Aš paskutinė, – pasakė ji, ne graudžiai, o dalykiškai.

Mama mirė nuo vėžio, brolis nusižudė. Ji išgyveno, bet randų liko. Dabar suprantu, jog žinodama, kad yra vienintelė gyva šeimos atžala, Alisa ir mylėjo daug stipriau, ir elgėsi daug beato-dairiškiau. Jei nebūtų buvusi tokia vieniša šiame pasaulyje, kažin ar būtų man pasakiusi *taip*.

Dar prieš kelias savaites buvau užsakęs sužadėtuvių žiedą ir gavau jį per UPS tuo metu, kai ji buvo ką tik sužinojusi apie tėvo mirtį. Nežinau kodėl, bet, mudviem susiruošus į oro uostą, įsimečiau žiedą į kelioninį krepšį.

Po dviejų savaičių paskambinę nekilnojamojo turto agentui pakvietėme atvykti ir įvertinti namą. Vaikščiojome po kambarius, agentas nervingai, tarsi ruošūsi egzaminui, rašėsi pastabas. Galiausiai sustojome verandoje laukdami jo įvertinimo.

– Ar tikrai norite parduoti? – paklausė agentas.

– Taip, – patvirtino Alisa.

– Tiesiog... – Jis mostelėjo į mus savo lentele su spaustuku užrašams. – Kodėl jums čia nepasilikus? Susituokite. Susilaukite vaikų. Kurkite gyvenimą čia. Šiam miestui trūksta šeimų. Mano vaikai taip nuobodžiauja. Sūnus priverstas žaisti futbolą, nes beisbolo komandai neužtenka vaikų.

– Štai todėl, – tarė Alisa žvelgdama į gatvę.

To pakako. Štai *todėl*. Vyrukas vėl tapo nekilnojamojo turto agentu. Jis pasiūlė kainą, o Alisa ją šiek tiek sumažino.

– Tai mažesnė nei šio rajono rinkos vertė, – nustebęs pasakė jis.

– Ir gerai. Noriu greičiau baigti, – atsakė ji.

Agentas brūkstelėjo pastabą užrašinėje.

– Man tai tik palengvins darbą.

Po kelių valandų privažiavo sunkvežimis, išlipo vyrukai ir išnešė iš namų visus susidėvėjusius baldus ir seną buitinę techniką. Liko tik du gultai prie baseino, kuris nebuvo pasikeitęs nuo 1974 metų, kai buvo iškastas ir nutinkuotas.

Kitą rytą atvažiavo kitas sunkvežimis su kitais vyrais – nekilnojamojo turto agento samdytais interjero specialistais. Jie apstatė namus naujais baldais. Vaikštinėjo greitai ir kupini pasitikėjimo savimi, ant sienų kabino didelius paveikslus, lentynose

dėliojo blizgius niekučius. Kai baigė, namas liko toks pat, bet ir šiek tiek kitoks: švaresnis, erdvesnis, be erzinančių mažmožių, suteikiančių namams dvasią.

Dar kitą dieną nekilnojamojo turto agentai pradėjo po kambarius vedžioti pulkus galimų pirkėjų, kurie šnabždėjosi tarpusavy, varstė spinteles ir sienines spintas, tyrinėjo popieriaus lapą su informacija apie namą. Tą pačią popietę paskambinęs agentas pateikė keturis pasiūlymus, ir Alisa priėmė aukščiausią siūlytą kainą. Susikrovėme daiktus, rezervavau skrydį atgal į San Fransiską.

Vakare sužibus žvaigždėms, Alisa išėjo pasižiūrėti į naktinį dangų ir visiems laikams atsisveikinti su Alabama. Vakaras buvo šiltas, iš už galinio kiemo tvoros sklido ant grilio kepanos mėsos kvapas. Lauko žibintai ryškiai atsispindėjo baseine, o gultai atrodė tokie pat patogūs kaip ir pirmąją dieną, jos tėvui ištempus juos į terasą, kai jo žmona buvo graži ir įdegusi, o vaikai maži ir padūkę. Man Alabama šiuo metu atrodė pačiame žydėjime, tačiau Alisa buvo be galo liūdna, visiškai nepastebėjo netikėtai užklupusio grožio.

Vėliau draugams pasakojau, kad mintis pasinaudoti šia nuostabia akimirka ir pasipiršti kilo impulsyviai. Norėjau, kad ji geriau pasijustų. Norėjau Alisai parodyti, kad jos dar laukia ateitis. Norėjau tokią graudžią dieną jai suteikti šiek tiek laimės.

Atėjau prie baseino, atsiklaupiau, išėmiau iš dėžutės žiedą ir prakaituotame delne ištiesiau Alisai. Neištariau nė žodžio. Ji pažvelgė į mane, tada į žiedą ir nusišypsojo.

– Gerai, – pasakė.

3

VESTUVĖS VYKO GANYKLOJE ANT RUSŲ UPĖS PAKRANTĖS, UŽ dviejų valandų kelio į šiaurę nuo San Fransisko. Dar prieš kelis mėnesius buvome čia atvykę apsidairyti. Kelis kartus pravažiavome pro šalį, nes nebuvo jokių nuorodų. Kai atidarę vartus nuėjome taku prie upės, Alisa apkabino mane ir tarė: „Man čia patinka.“ Iš pradžių pamaniau, kad juokauja. Kai kur žolė buvo pusanthro metro aukščio.

Tai buvo milžiniškas padrikai išsidėstęs pieno ūkis su pievoje besiganančiomis karvėmis. Jis priklausė muzikantui iš pirmos Alisos grupės, grojančiam ritmine gitara. Taip, Alisa grojo grupėje, galbūt net esate girdėję jų dainų, bet apie tai pakalbėsime vėliau.

Dieną prieš vestuves dar kartą pravažiavau pro šalį. Šįkart todėl, kad viskas buvo pasikeitę. Dženas, gitaristas, dirbo kelias savaites, kol nupjovė žolę, performavo ganyklą, išklojo velėną. Atrodė nuostabiai. Lyg kamuoliuko lėkimo aikštelė tobuliausiame pasaulyje golfo lauke. Trumpai nupjauta pievelė iki kalvos ir leidžiantis šlaitu iki upės. Dženas sakė, kad tik ir laukė tokio sumanymo.

Čia stovėjo didelė palapinė, terasa, baseinas ir šiuolaikiškas baseino namelis. Virš upės kranto buvo iškelta scena, o ant

kalvos – aukščiausiai iškilęs belvederis. Karvės ir toliau lėtai, it medituodamos klajojo aplink.

Buvo atneštos kėdės, stalai, įranga, mikrofonai ir skėčiai. Alisa nesizavėjo vestuvėmis, bet labai mėgo organizuoti vakarėlius. Nors per tiek pažinties metų nebuvo surengę nė vieno vakarėlio, buvau girdėjęs pasakojimų. Didžiuliai pobūviai banketų salėse, paplūdimiuose, ankstesniuose jos butuose – rodos, ji turėjo talentą rengti šventes. Taigi visus organizacinius reikalus palikau jai. Po daugybės mėnesių planavimo viskas atrodė tobulai, apgalvota kiekviena smulkmena.

Du šimtai žmonių. Turėjo būti šimtas iš mano pusės ir šimtas iš jos, bet galiausiai proporcija nukrypo į šoną. Svečių sąrašas buvo keistas, kaip ir visose vestuvėse. Mano tėvai ir močiutė, partneriai iš Alisos firmos, bendradarbiai iš klinikos, kurioje anksčiau dirbau, buvę klientai, draugai iš koledžo, mokyklos, seni Alisos draugai muzikantai ir kitas neįprastas svečių derinys.

Taip pat ir Lijamas Finegas su žmona.

Jie buvo pakviesti paskutiniai, 201-as ir 202-a svečių sąrašė. Likus trims dienoms iki vestuvių Alisa su juo susipažino teisės firmoje, kurioje pastaruosius metus dirbo dieną naktį. Žinau, tai keista – mano žmona yra advokatė. Jei ją pažinotumėt, taip pat stebėtumėtės. Galėsime pasikalbėti ir apie tai, bet vėliau. Dabar svarbiausia Fineganai – Finegas ir jo žmona, Lijamas ir Fiona, 201-as ir 202-as svečias.

Mano žmona buvo jaunesnioji bendradarbė ir dirbo su Finegano byla, susijusia su intelektine nuosavybe. Dabar Finegas verslininkas. Tačiau gerokai anksčiau jis buvo gerai žinomas airių folkroko dainininkas. Tikriausiai nesate girdėję jo muzikos, bet galėjote būti matę jo vardą. Jis buvo minimas visuose britų muzikos žurnaluose: *Q*, *Uncut*, *Mojo*. Dešimtys muzikantų skelbiasi, kad jis jiems padaręs didžiausią įtaką.

Kai Alisa gavo šią užduotį, dienų dienas klausėmės Finegano kompaktinės plokštelės. Byla atrodė visiškai paprasta. Neseniai susikūrusi grupė pavogė dalį vienos iš jo dainų ir pavertė itin sėkmingu hitu. Jei esate toks kaip aš ir neišmanote muzikos techniniu lygiu, panašumų nepastebėtumėte, bet jei esate muzikantas, kaip mano žmona, vagystė atrodytų akivaizdi.

Byla prasidėjo nuo Finegano komentaro prieš kelerius metus. Duodamas interviu jis prasarė, kad tos grupės hitas įtartinai panašus į dainą iš jo antrojo albumo. Neplanavo imtis jokių veiksmų, bet tada jaunos grupės vadybininkas atsiuntė Fineganui laišką, kuriame reikalavo atsiprašyti dėl tokio komentaro ir viešai paskelbti, kad daina nebuvo pavogta. Viskas baigėsi tuo, kad mano žmona iki ausų pasinėrė į savo pirmą svarbią bylą.

Kaip ir sakiau, ji buvo tik jaunesnioji bendradarbė, tad, kai nuosprendis buvo priimtas Finegano naudai, partneriai visus laurus prisiėmė sau. Po mėnesio, likus savaitei iki mudviejų vestuvių, Fineganas užsuko į firmą. Jam išmokėjo milžinišką sumą pinigų, daug daugiau, nei tikėjosi, ir tikrai daugiau, nei jam reikėjo, todėl norėjo visiems padėkoti už puikų darbą. Partneriai muzikantą nusivedė į pasitarimų kambarį ir ėmė linksminti pasakomis apie jų nepaprastą strategiją. Pabaigoje jis padėjo ir paklausė, ar galėtų susitikti su visais žmonėmis, kurie iš tiesų dirbo su jo byla. Jis pacitavo kelias jos santraukas ir pasiūlymus, nustebindamas partnerius, kad atkreipė dėmesį į kai kurias subtilias smulkmenas.

Jam itin patiko Alisos rašyta santrauka. Ji buvo juokinga ir kūrybiška – tiek, kiek gali būti trumpas teisinis bylos išdėstymas. Taigi partneriai pakvietė Alisą į pasitarimų kambarį. Kažkuris prasarė, kad savaitgalį ji išteka. Fineganas atsakė, kad jam labai patinka vestuvės. Alisa juokaudama paklausė: „Gal norėtumėte ateiti į maniškes?“ Ir jis nustebino visus atsakydamas: „Man būtų didelė garbė.“ Išeidamas jis stabtelėjo prie Alisos darbo stalo, sienelėmis atitverto nuo kitų, ir ji jam įteikė kvietimą.

Po dviejų dienų į mūsų namus atvyko pasiuntinukas su dėže. Tą savaitę gavome ne vieną vestuvių dovaną, todėl pernelyg nenustebome. Siuntėjo vietoje buvo parašyta *Fineganai*. Atplėšiau voka, jame buvo sulenkiamas baltas atvirukas su torto nuotrauka ant viršelio. Kaip skoninga.

Alisa ir Džeikai, nuoširdžiausiai sveikinu su būsimomis vestuvėmis. Gerbkite savo santuoką ir ji suteiks jums viską, ko tik reikia. Lijamas

Iki tol gautos dovanos nebuvo itin netikėtos. Pagal tam tikrą lygtį, dar neatidaręs dėžės, galėjau maždaug nuspėti, kokia tai dovana. Jos kaina paprastai būdavo jos davėjo grynujų pajamų, padaugintų iš metų, kiek su juo esame pažįstami, ir padalytų iš pi, rezultatas. Arba kažkas panašaus. Močiutė mums padovanojo indų komplektą šešioms asmenims. Mano pusbrolis – skrudintuvą.

Tačiau Finegano dovanos apskaičiuoti negalėjau. Jis buvo klestintis verslininkas, ką tik laimėjęs bylą ir nemenką sumą. Buvo parašęs ir nemažai dainų, bet jos, ko gero, nenešė didelio pelno. Vis dėlto buvome pažįstami labai trumpai. Na, gerai, visai nepažįstami.

Genamas smalsumo iš karto praplėšiau pakuotę. Tai buvo didelė sunki dėžė, pagaminta iš perdirbtos medienos, su išdeginta žyma ant viršaus. Iš pradžių pamaniau, kad tai kokios nors nedidelės elitinės airių daryklos viskio dėklas. Ir tai būtų buvę visai suprantama. Tokią dovaną ir būtų nuspėjusi mano lygtis.

Šiek tiek susinervinau. Mudu su Alisa namie nelaikėme jokio stipraus alkoholio. Turėčiau šiek tiek paaiškinti. Mudu susipažinome į šiaurę nuo Sonomos įsikūrusioje reabilitacijos klinikoje. Tuo metu jau keletą metų dirbau psichoterapeutu ir visada primdavau bet kokį pasiūlymą, tikėdamasis išmokti dar ko nors. Norėjau įgyti daugiau patirties, tad sutikau pavaduoti draugą. Antrą dieną vedžiau terapinės grupės užsiėmimą, kuriame buvo ir Alisa. Ji pasakė, kad per daug geria ir nori liautis. Ne visam laikui, paaiškino, tik tiek, kiek truks užbaigti pokyčius, kurių reikėjo, kad jos gyvenimas stabilizuotųsi. Papasakojo, kad anksčiau nebuvo girtuoklė, tačiau kelios iš eilės tragedijos šeimoje paskatino elgtis beatodairiškai, ir ji norėjo pagaliau suvaldyti padėtį. Mane nustebino jos ryžtas ir minčių aiškumas.

Praėjus kelioms savaitėms, grįžęs į miestą nusprendžiau jai paskambinti. Vedžiau terapijos grupę mokiniams, turintiems panašių problemų, ir tikėjau, kad ji sutiks ateiti su jais pasišnekėti. Apie savo bėdas ji kalbėjo labai tiesmukai ir aiškiai. Buvo įdomu jos klausytis. Norėjau užmegzti ryšį su vaikais ir žinojau, kad jie tikrai jos paklausytų. Nepamaisys ir tai, kad ji muzikan-

tė. Vilkėdama nudrengtą motociklininko švarką, trumpai kirptais juodais plaukais ir patyrusi aibę gyvenimo kelyje istorijų, ji atrodė kietas riešutėlis.

Trumpai tariant, ji sutiko pasikalbėti su mano grupele. Po susitikimo pakviečiau ją papietauti. Mudu tapome draugais, po kelių mėnesių pradėjome susitikinėti, tada nusipirkome bendrą būstą, o paskui, kaip žinote, pasipiršau.

Taigi, kai atvyko Finegano paketas, įsitempiau pamanęs, kad tai butelis kokio nors neįtikėtina retu alkoholinio gėrimo. Per kelis pirmus mudviejų pažinties mėnesius Alisa nė karto negėrė. Bet vėliau retkarčiais vakarieniaudama išgerdavo butelį alaus ar taurę vyno. Tai ne pats geriausias kelias žmonėms, turintiems problemų dėl alkoholio. Tačiau Alisai, rodos, tai nekenkė. Ji apsiribodavo alumi ir vynu. Po stipraus alkoholio, juokaudavo ji, „kas nors visada atsiduria už grotų“. Sunku tai įsivaizduoti, nes Alisa, labiau už visus kitus mano pažįstamus, mokėjo susivaldyti.

Padėjau dovaną ant stalo. Tvirta elegantiška medinė dėžė.

Tačiau užrašas skambėjo keistai.

Paktas.

Koks airiškas viskis gali būti pavadintas *Paktu*?

Dėžės viduje radau dar vieną medinę dėžutę, įvyniotą į mėlyną aksomą. Abiejuose šonuose įsukti į audinį gulėjo du itin prabangiai atrodantys rašikliai – sidabriniai, baltojo aukso, o gal net platinos. Kai vieną jų paėmiau, nustebino jo svoris ir konstrukcija. Tai viena iš tokių subtilių dovanų, perkamų žmogui, kuris turi viską. Todėl ir pasirodė kiek neįprasta. Mudu sunkiai dirbome ir mums neblogai sekėsi, bet tikrai neturėjome visko, ko tik norime. Alisai baigus teisės studijas, aš, tiesą sakant, jai taip pat padovanojau rašiklį. Tai buvo dailus daiktas, kurį nupirkau iš privataus prekiautojo Šveicarijoje, net kelis mėnesius gilinęsis į stebėtinai sudėtingą įmantrių rašymo priemonių sritį. Atrodė, tarsi būčiau atidaręs mažytės spintos duris ir už jų atradęs visai naują visatą. Dėjau milžiniškas pastangas, kad sumokėčiau aplinkiniais būdais ir nuslėpčiau nesaikingas išlaidas. Jei

Alisa kada nors rašiklį pamestų, nenorėjau, kad ją prislėgtų toks didelis praradimas.

Paėmiau Finegano rašiklį. Ant vyniojamojo popieriaus nupiešiau kelis apskritimus, paskui parašiau: *Ačiū, Lijamai Fineganai!* Plunksna lengvai slydo popieriumi, rašalas sklido tolygiai.

Išilgai rašiklio buvo kažkas išgraviruota.

Taip smulkiai, kad neįskaičiau. Prisiminiau didinamąjį stiklą, kuris buvo pridėtas prie stalo žaidimo – kalėdinės Alisos dovanos. Ėmiau naršyti sieninę spintą koridoriuje. Už *Risk*, *Monopolio* ir *Boogle* radau ir tą žaidimą, didinamasis stiklas vis dar buvo celofano pakuotėje. Atsinešiau rašiklį į šviesą ir pakėliau lupą.

ALISA & DŽEIKAS, po to vestuvių data, o tada tiesiog DANKANS MILSAS, KALIFORNIJA. Prisipažinsiu, šiek tiek nusivyliau. Tikėjau si kiek daugiau iš vieno geriausių šių laikų folkroko dainininkų. Jei būtų išgraviruota kokia nors gyvenimo prasmės sentencija, nebūčiau labai stebėjęsis.

Ištraukiau antrą rašiklį ir padėjau ant stalo. Tada iškėliau mažesnę dėžutę. Ji buvo iš tos pačios perdirtos medienos, tokios pat ornamentuotos metalo puošmenos ir ta pati emblema, įspausta priekyje: PAKTAS. Ji buvo stebėtinai sunki.

Bandžiau atidaryti, bet buvo užrakinta. Didesnės dėžės dugne rakto nebuvo, tik ranka rašyta pastaba:

Alisa ir Džeikai, žinokite: Paktas niekada jūsų nepaliks.

Stebeilijausi į užrašą. Ką tai galėtų reikšti?

Alisa dirbo iki vėlumos: iki vestuvių ir medaus mėnesio turėjo baigti visus darbus, susijusius su bylomis ir projektais. Kai pagaliau grįžo namo, atsirado šimtai kitų reikalų, tad Fineganų dovana buvo pamiršta.